

smrti zakázal František Josef I. pod záminkou smutku u dvora červenou barvu. Černožlutý smutek se stal oficiální barvou. Amarantová barva – vlající prapor nadšení – plápolala jen tajně v hrudích jeho vyznavačů. Avšak demiurg ji nedokázal z přírody úplně vyplevelit. Vždyť je obsažena aspoň potenciálně v slunečním světle. Stačí zavřít v jarním slunci oči, a už nám horce běží pod víčky, vlna za vlnou. Fotografický papír se spaluje právě touto červení v jarním třpytu, přelévajícím se přes všechny hranice. Bycí vedení s plachtou přehozenou přes rohy slunnou ulicí města ji vidí v zářivých plochách a shýbají hlavu, připraveni útočit na imaginární toreadory, kvapně prchající v plamenných arénách.

Někdy uplývá den, celý zářivý ve výbuších slunce, v navrstvení oblak, po okrajích světelně a chromaticky obkreslených, na všech koncích plný přetékačící červeně. Lidé chodí omámeni světlem, se zavřenýma očima, a uvnitř jim explodují rakety, světlice a soudky prachu. Potom k večeru se ten uragánový oheň světla zmírňuje, obzor se zaokrouhluje, krásní a naplňuje azurem jako zahradní skleněná koule s miniaturní a světlavou panorámou světa, se šťastně uspořádanými plány, nad nimiž se jako závěrečné věnce řadí nad obzorem oblaka, rozkutálená v dlouhé řadě jako sloupce zlatých medailí nebo zvuky zvonů, doplňující se v růžových litaniích.

Lidé se shromažďují na náměstí, mlčí pod tou obrovskou světelnou kupolí, tvoří bezděčně skupinky a doplňují se ve velké nehybné finále, v soustředěnou scénu čekání, oblaka se vrší víc a víc do růžova, na dně všech očí je hluboký klid a odlesk světlavé dálky a náhle – když tak čekají – svět dosahuje svého zenitu, dozrává ve

dvou třech pulsech k nejvyšší dokonalosti. Zahrady se už s konečnou platností seskupují na křišťálové číši obzoru, májová zeleň se pění a kypí třpytným vínem, aby se za okamžik přelila přes okraje, pahorky se utvářejí podle vzorů oblak: sotvaže překročí nejvyšší vrchol, krása světa se odděluje a vzlétá – nesmírnou vůní vstupuje do věčnosti.

A zatímco lidé ještě nehybně stojí, sklopené hlavy plné jasných a obrovských vizí, okouzlení tím velikým, světlavým vzletem světa, nečekaně vybíhá z davu ten, na kterého bezděčně čekali, udýchaný posel, celý růžový, v krásném malinovém trikotu, ověšen zvonky, medailemi a řády, běží přes čisté prostranství náměstí, vroubené tichým davem, ještě pln letu a zvěstování – přídavek mimo program, čistý zisk odhozený tím dnem, který si jej šťastně ušetřil ze všeho třpytu. Šestkrát sedmkrát obíhá náměstí v krásných mytologických kruzích, v kruzích krásně zaoblených a zatočených. Běží pomalu, všem na očích, víčka sklopená, jako by se styděl, ruce za zády. Poněkud těžké břicho otrávané rytmickým během se houpá. Obličej purpurový námahou se leskne potem pod černým bosňáckým knírem, a medaile, řády a zvonky stejnoměrně poskakují v hnědém výstřihu jako svatební kšírování. Je ho zdaleka vidět, jak v ohybu zatačí po přesné parabolické dráze, blíží se s janičárskou kapelou svých zvonků, krásný jako bůh, nepravděpodobně růžový, s nehybným hrudníkem, a s kosým blýsknutím očí odhání důtkami smečku psů, která na něho poštekává.

Tehdy František Josef I., odzbrojen všeobecnou harmonií, vyhláší mlčky amnestii, dovoluje červen, dovoluje ji na ten jediný